

ватъ . . . сърдитни, смѣхъ, подигравки, боричкания, рогачи по посланото . . . често оле-ле-е! Смазаха ме!

Изеднажъ настѣпва мълчание . . . Вратата се отварятъ. Дѣдо и баба пригърбени пристигатъ въ стаята. Тѣ сж измити и облечени. Всѣки отива и сѣда на своето мѣсто върху сложенитѣ за тѣхъ възглавници. Кикотенията и закачкитѣ между децата сегизъ-тогисъ леко се чуватъ, но стихватъ.

Бждни вечерь. — Следъ дѣдо и баба влизатъ татко и мама, и тѣ готови. Тогава булини внасятъ една голѣма софра (паралия), слагатъ я посрѣдъ стаята. На софрата турятъ голѣмата пита, още топла, съ голѣмъ кръстъ и шарки отгоре, около питата нареждатъ въ разни дълбоки и плитки паници: постно сваренъ бобъ или леща, сърми отъ кисело зеле съ орисъ, варени сливи, а покрай тѣхъ въ малки панички се слагатъ неварени: жито, царевица, просо, обѣхи, ябълки, питка съ медъ и разни други нѣща. Баща ни внесе бѣклица съ вино и я сложи до старитѣ.

Дѣдо и баба станаха, обърнаха се къмъ иконата на св. Богородица, която бѣ окачена въ жгѣла на стаята и предъ която горѣше кандило. Наредихме се около широката трапеза. Между ястията на софраната димеше кадилница съ хубавъ тамянъ измирски. Дѣдо зе кадилницата, прекръсти се и рече: „Во имя отца, и сина, и святаго духа, аминъ!“ Почна да кади върху софрата. Всички смирено се кръстимъ. Голѣмиятъ ми братъ отвори книга и захвана да чете молитва (Помилуй ме, Боже), която ми се стори твърде дълга. Когато молитвата се свърши, дѣдо дигна очи къмъ тавана, прекади и рече: Майко! Господня, Боже, благослови и помогни! Сега е бждни вечерь, утре е Рождество Христово (Божичъ). Дай на всички въ кѣщи